

Uvučeni u sivilo hercegovačkog krša, uz put koji od Gacka vodi prema Bileći, svili se Hodžići, rodno selo i prapostojbina bratstva Vukovića, po mnogima, utemeljivača Hercegovine, a u selu, manje od stotinu duša

„Ovde ti je, sa svojom vojskom i slugama, vladao neki hodža. Imao je osam sinova. Sve je bilo njegovo. I kuće iz kojih su oterani moji preci Vukovići, i njihova imanja, i stoka, i ... A onda, tamo negde sedamdesetih godina sedamnaestog veka, u selo dodoše Bajo Pivljanin i jedan od isteranih Vukovića. Potukoše Turke do nogu. Oteraše ih gore u Korita kod pobratima im Dizdarevića. Hodže nikada posle nije bilo u selu, ali je to selo po njemu dobilo ime koje je ostalo sve do danas. Ali neka. Samo neka im se zameo trag u Hodžićima”, priča starina Obren Vuković.

Uvučeni u sivilo hercegovačkog krša, uz put koji od Gacka vodi prema Bileći, svili se Hodžići, rodno selo i prapostojbina bratstva Vukovića, po mnogima, utemeljivača Hercegovine. Danas je u Hodžićima manje od stotinu duša. Kamene kuće, gradine, grobovi pričaju o bitkama i vojevanju. Podsećaju na hiljade poginulih junaka i nevino stradalog naroda. Vele da je za hiljadu godina, ovde izginulo više od sto hiljada duša. Sve u međusobnim ratovima kraljevina i carevina, sistema i državnih uređenja.

– U mojim Hodžićima vekovima se živelo od onog što bi se uzelo od nakupaca i velikih karavana trgovaca, ali i od onih drugih koji su, na razmeđi uvek nekih novih država, carevina i kraljevina, čuvali njihove granice ne dajući nikom da ih ugrozi. Slavu Hercegovine i rodnog kraja pronosili su i ban Baruša i Vlatko Vuković i Srđa Zlopogleda, ali i mnogi drugi znani i neznani junaci, stameni poput krša sa koga su uvek otkidali kapi i mrvice koje su im život značile. U Hodžićima stada i uspomena nikada nije manjkalo. Čini se da jedno bez drugog nikada nije moglo, priča o korenima i dedovini Radovan Vuković.

Dvadesetih godina prošlog veka ovde je otvorena prva škola. I to na Koritima. Kažu prva i u ovom delu Hercegovine. Školu su morali pohađati i age i knezovi i svako ko se htio opismeniti.

– Bez škole se ni tada nije mogao dobiti posao ni poštara ni poreznika. A to je bilo najtraženije i najunosnije. Sve do otvaranja ove škole jedini pismeni ljudi u kraju bili su popovi i njihovi đakoni, nastavlja Vuković i dodaje da je kasnije Austrograska otvorila školu i na Mekoj grudi. U njoj su se učili i „turski i crkveno-slovenski jezik, a pisala i cirilica i latinica”.

Pričati o prošlim vremenima značilo bi podsetiti se ustaškog divljanja i zločina na Korićkoj jami u koju je, u junu 1941. bačeno sto četrdeset seljana.

– Rekli su im da ih neće dirati. Navodno su seljane trebali upoznati kako da se ponašaju u zlu

vremenu. Ali, odveli su ih prvo u Sokolski dom. Tu su ih povezali žicom, a potom odveli na Korićku jamu. Sve su ih pobili i bacili u jamu, priča Obren.

Priča Obren i o „švapskom pukovniku Šuleru” koji je, 1914. „u velikom boju u Hodžićima izgubio pet hiljada vojnika”. Tom Šuleru njegovi su podigli spomenik ali je porušen četrdesetih godina prošlog veka. Priča starina i o dva kazana novca koja su, kaže legenda, bila zakopana u jednoj vali u centru Hodžića. Jedan je bio „pun žutog, a drugi belog novca”. Vukovići su godinama pokušavali doći do njih. Kada su jednom prilikom rešili da to urade, skinuli su sloj zemlje i došli do ploče. Nju niko nije smeо pokrenuti pošto se pričalo da će „umreti svako onaj ko to uradi”. Uz sve to „sa obližnjeg uzvišenja pripretila je svojim gakanjem i neka velika ptica posle čega je nastala i strašna oluja”.

U Hodžićima se priča i o popu Radoslovu iz plemena Vukovića. Voleo je knjige. Hteo je po svaku cenu prvi da nauči čitati. I to brzo. Zato ga i prozvaše Radoslov. Kada je Radoslov izučio škole narod mu podiže crkvu u Trnovom dolu na Mekoj grudi. U njoj je „svojom rukom pričesti vojsku vojvode Vlatka Vukovića pred njihov odlazak na Kosovo”.

– I pop Radoslov je sa Vlatkom otišao u boj protiv Turaka. Vele da je u jednom trenutku prokleo Turke kada su krenuli u prvi juriš na Vlatkove junake. Mnoge od njih stigla je njegova kletva. Svi su izginuli. Među njima je bio i Muratov sin Jakup. Čim je prestao da kune, Turci navališe. Pobiše mnoge Vlatkove vojнике. Poginu i pop Radoslov, a Vlatko osta bez ruke, reče na kraju Obren Vuković.

POLITIKA